

καὶ τοῦ μεγαλείου του ! Τὸ Φέουδον, τὸ ὁποῖον εἰς παραξημένην καὶ ἀποπτᾶσαν, φεῦ ! ἐποχὴν ἀντήχει ὑπερήφανον ἐκ τῆς κλαγγῆς τῶν ὅπλων, ἐκ τῶν θουρίων νικῶν τοσοῦτων ἀνδρείων καὶ ὀπλισμένων βαρῆς ἵπποτων, νῦν δὲ λησμονημένων. Καθεύδουσι καὶ αὐτοί· ἀντιπαρῆλθον ὡς ὄνειρον καὶ τὰς πύλας τὰς καμαρωτάς, τὰς ἄλλοτε τόσῳ κοσμοβριθεῖς, ἤδη σκεπάζει ὁ κονιορτὸς καὶ αἱ ἀράχναι, ἐν ἀδιαλείπτῳ ἡσυχίᾳ ὑφαίνουσαι τὸν ἱστὸν αὐτῶν. Καὶ κατέστησαν ἀραχνῶδες τὸ Φέουδον, τὸν ὑπερήφανον Πύργον, τὸν φέροντα ἄλλοτε βαρῦτάτα οἰκόσημα, ἤδη δὲ ἀνήκοντα τῇ ἱστορίᾳ.

(Ἐγγραφον ἐν Μάντζεσερ, 1899)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΖΛΑΤΑΝΟΥ

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

Εἰς' ὦραϊα, τὸ ξέρω,
ἔχεις χάρι καὶ νεότητι,
καὶ τρελλαίνεις καὶ γέρο
καὶ παπᾶ καὶ δεσπότη.

Ἐστους χορούς, ποῦ ζαλίζουν
κάθε νεῖο, κάθε κόρη,
τὸ κ α ρ ν ἔ σου γαμίζουν
χίλιοι δυὸ σπαθοφόροι.

Ἐχεις τέχνην ἔς τὴν μόδα
καὶ συχνὰ τὴν ἀλλάζεις
καὶ φτερούγαις καὶ ῥόδα
ἔς τὸ καπέλλο σου βάζεις.

Τὸ λευκὸ φόρεμά σου
μιὰ χαρὰ σοῦ πηγαίνει,
τὸ θαυμάζ' ἡ μαμά σου,
τὸ θαυμάζουν κ' οἱ ξένοι.

Ἐχεις σπίτια παλάτια
μὲ μαρμάρινους τοίχους·
ἔχεις ὠμορφα μάτια,
τί τοὺς θέλεις τοὺς στίχους ;

[1901] **ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ**

